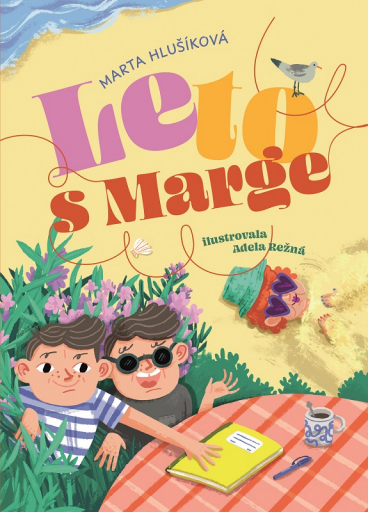

MARTA HLUŠÍKOVÁ

Leto s Margé

ilustrovala
Adela Režná

Marta Hlušíková

Leto s Marge

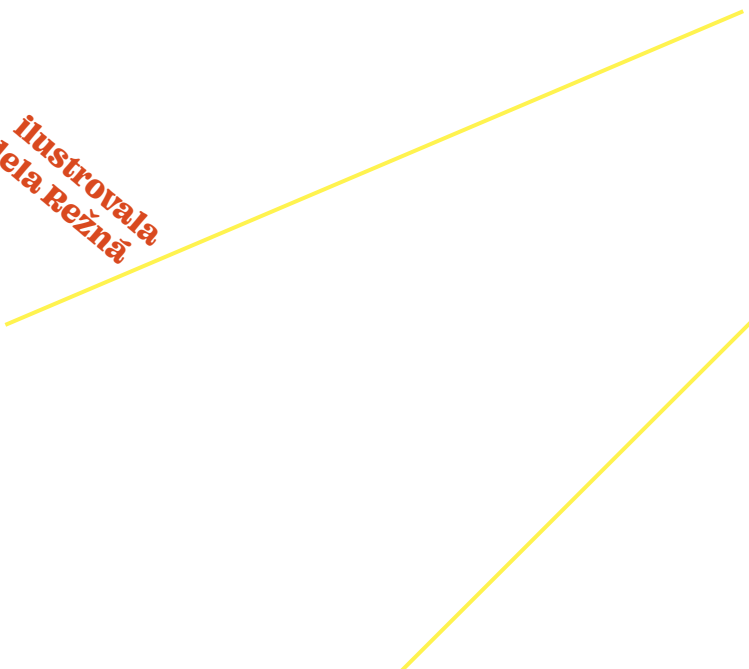
The title is accompanied by decorative orange swirls. One swirl starts above the author's name, loops around the top right of the title, and ends near the top right corner. Another swirl starts below the title, loops under the word 'Marge', and ends near the bottom center.

**Marta
Hlušíková**

**ilustrovala
Adela Režná**

slovar

Text © Marta Hlušíková 2024

Illustrations © Adela Režná 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6563-4

1

Výhľad máme celkom dobrý. Pomedzi oleandre vidíme more a maják. Vpravo od nás sú Taliani so psom Marlem a tromi deťmi, nad nami akísi Nemci a vľavo od nás sedia na ležadle pod slnečníkom dva divy sveta. Jedna storočná babka s oranžovými vlasmi a okuliarmi v červenom ráme s hviezdíčkami a Homer Simpson. Aby som bol presný: vyzerá ako Homer Simpson, akurát nie je žltý. Vzadu mu trčí pár vláskov a ústa má, akoby ho dopichali včely. Ten sa neustále o babku stará. Nosí jej pitie, nastavuje slnečník, aby na ňu nesvietilo slnko, a potom sa zvyčajne natrie opaľovacím krémom a zvalí sa na ležadlo. Vydrží na ňom dovtedy,

kým netreba doniesť ďalšie pitie. Normálne mu držím palce, keď vidím, ako leží na ležadle a zbiera sily. Možno je to jej muž alebo brat. A teraz bomba – babka s Homerom sú od nás zo Slovenska, vraj zo Šamorína.

Tak títo všetci sú naši dovolenkoví susedia. My sme úplne obyčajná rodina z malej dedinky neďaleko Bratislavy, takže sme vlastne s Homerovcami takmer rodina. Kus Slovenska je tu s nami, a to je tu v Taliansku celkom dobrý pocit. Ocko je dosť akčný. Priniesli sme si aj paddleboard, lebo on sa už vidí, ako stojí na tej dlhej doske plnej vzduchu, veslom sa odráža od príjemných morských vln, všetci sa naňho dívajú ako na nejakého filmového herca

a on sa iba usmieva. Neuvedomuje si, že sa mu už robí na hlave plešina, čo mu strháva body. Ale zasa ak si hlavu nechá vyholiť a nechá si narásť bradu, ešte môže vyzeráť ako Viking. No neviem, neviem, či to za tie dva týždne stihne. Mama povedala, že ona chce predovšetkým oddychovať, takže každý deň budú špagety, lebo tie sú uvarené najrýchlejšie. Čo už, vydržíme. Nič iné nám ani nezostáva, lebo rodinu si človek nevyberie. V tej mojej je ešte okrem mamy a ocka Oskar. Je odo mňa starší, ale iba o pár minút. Je na to však hrdý a dáva mi to často vyžrať. Makaj, Domino, kričí na mňa každé ráno, pričom ja už nachystaný stojím pri dverách a on si ešte len zaväzuje šnúrky na teniskách. No nie je taký stále. Keď mám problém, vždy sa ku mne postaví, vystrčí dopredu ľavé plece a povie: Ty vystrč pravé a potom budem počítat do troch! Vtedy sa Hugo z tretej bé vyparí, lebo Hugo je jediný, ktorému, neviem prečo, prekážam. Iba ja, nikdy nie Oskar, hoci sme na nerozoznanie.

Keď holohlavý dedko položí pred babku na stolík akýsi zeleninový šalát, zdvíham sa z ležadla a vchádzam do kuchyne, lebo aj u nás vonia obed. Oskar má už obe líca vyduté ako škrečok. To od špagiet, ktoré si napchal do úst. Vždy začína jesť prvý.

2

Dokonca aj plážové ležadlá majú Homerovci vedľa nás. Dedko pozoruje more a striehne na pohyblivý vozík, na ktorom sa premáva po pláži obrovitánsky predavač. Nechápem, ako ho môže ten vozík udržať. Váži viac ako všetky tie zmrzliny, oriešky, čipsy, nápoje a vlajky, ktoré vejú vo vetre, aby si vozík každý všimol. Ale každý si ho aj tak všimne, lebo vytrubuje po celej pláži.

Mám super slnečné okuliare, môžem spoza nich poškuľovať na babku vedľa nás. Prekvapuje ma nielen čudnými okuliarmi, ale aj tým, ako má nalakované nechty na nohách. Na ľavej má nechty nalakované načerveno a na pravej namodro.

Na rukách má nechty opačne: na ľavej modré,
na pravej červené.

Vozík sa zastavuje dolu pod slnečníkmi,
Homer vyskakuje, beží k nemu a stavia sa do radu.

„Beží ako ten zlodej, ktorého som naháňala,“
ozve sa nečakane babka spod slnečníka a obráti
sa ku mne.

Robím sa, že pozorujem more. Čo jej mám na to
povedať? Iba nerozhodne zdvihnem plec a zadívam
sa do diaľky, akože sa dívam na loď, čo práve odchádza
z prístavu za majákom. V skutočnosti uvažujem:
vraví, že naháňala zlodeja. Žeby bývalá policajtká? Je to
dosť možné. Policajtky asi nemôžu mať nalakované
nechty, možno majú prísne predpisy. A babka si teraz,
keď je už celá vráskavá, užíva. Je farebná ako vianočné
svetielka a mne sa to celkom páči.

„Vieš, prečo tak bežal? Lebo si nevzal šľapky
a piesok je už dosť horúci,“ dodala a začala sa
chichotať.

O chvíľu Homer priskackal, položil dopoly
vyliate poháre s džúsom na miniatúrny stolček pod
slnečníkom a rýchlo sa začal obúvať.

„Fúha! Piesok poriadne páli!“

Babka mala pravdu. Oči za vyhviezdičkovanými
okuliarmi sa jej смеjú. Smejem sa tiež, ale tak,
aby to Homer nezbadal. Radšej zamávam Oskarovi,